

Odvoz kosovnega materiala po krajevnih skupnostih

KS MILAN MAJČEN	20. 9. 1989
KS HINKO SMREKAR	20. 9. 1989
KS NA JAMI	21. 9. 1989
KS Dr. PETRA DRŽAJA	21. 9. 1989
KS LJUBO ŠERČER	22. 9. 1989
KS LITOSTROJ	22. 9. 1989
KS ZGORNJA ŠIŠKA	25. 9. 1989
KS KOSEZE	25. 9. 1989
KS PODUTIK	26. 9. 1989
KS BRATOV BABNIK	26. 9. 1989
KS KOMANDANTA STANETA	27. 9. 1989
KS DRAVLJE	28. 9. 1989
KS DOLOMITSKEGA ODREDA	28. 9. 1989
KS ŠENTVID	29. 9. 1989
KS GAMELJNE	29. 9. 1989
KS STANEŽIČE-MEDNO	29. 9. 1989
KS GUNCLJE-MALE VIŽMARJE	29. 9. 1989
KS VIŽMARJE-BROD	2. 10. 1989
KS EDVARD KARDELJ	2. 10. 1989
KS MEDVODE	3. 10. 1989
KS PRESKA	3. 10. 1989
KS VAŠE-GORIČANE-SENICA	3. 10. 1989
KS PIRNIČE	4. 10. 1989
KS ZBILJE	4. 10. 1989
SMLEDNIK-VODICE	4. 10. 1989

OPOMBA:

Glede na to, da bo Javna tribuna izšla 22. 9., bodo nekatere krajevne skupnosti prikrajšane za to obvestilo, saj so ponekod že začeli odvažati kosovski material, 20. 9. 1989.

ŠIKIJEV MEMORIAL

Zahvala

pri organizaciji jubilejnega Šikijevega memoriala 13. 9. so nam pomagale delovne organizacije PAP Ljubljana, SLOVIN brezalkoholne pijače, ADRIA AIRWAYS — prevoznik ŠIKIJA, AERO Medvode, CROATIA zavarovanje, DONIT Medvode, GIPOSS, GRADBENIŠTVO ŠIŠKA, INGRAD, ING INŽENIRING, KOT Tacen, LESNINA, LITOSTROJ, LIZ, MOSTOVNA, PARALELE, OFFSET Medvode, SORA Medvode, SLOVENIJALES INŽENIRING, TIKI GORENJE, TUBA, TISKARNA LJUBLJANA, ZOTK, ZAVAROVALNICA TRIGLAV, SLOVENIJAŠPORT, SOB — Šiška in ZSMS — Šiška.

Svetovnemu mladinskemu prvakcu Partiki A. je LESNINA poklonila grafiko Čiuhe (vrednost 8.000.000 din).

ZSMS — Občine Šiška pa najboljšim Šiskarjem: Lužar, Šestak, Zorjan po 1.000.000 din za dosežke in rekorde.

ŠIKIJEV MEMORIAL je letos privabil veliko mladih odličnih atletov, ki so imeli možnost preizkušati moči s starejšimi že priznanimi asi atletskih stez.

Omenjene delovne organizacije so se odločale za podporo zato, da bi pomagale razvoju naše mladinske atletike, da bi lahko kasneje v članski kategoriji dostojno zastopale slovenske in jugoslovanske barve na mednarodnih stezah.

za ŽAK Ljubljano
Edo Šega

Jesensko šolanje v kinološkem društvu Ilirija

1. Dopolnilni tečaj po programu A ter mala šola. Udeležba je neomejena.
 2. Nadaljevalni tečaj po programu ISP-1.
 3. Nadaljevalni tečaj po programu ISP-2 in ISP-3.
- Tečaji se pričnejo 4. septembra 1989 ob 17. uri na vadbišču za Podutiško planino.
4. 2. 8., 16. 8., 30. 8. bo organizirano dežurstvo na vadbišču od 17. do 19. ure. Dobili boste vse informacije o šolanju. Obenem vabimo vse, ki so se že izsolali ali šolajo pse in jih veseli delo inštruktorja-pripravnikarja ter se želijo izobraževati pod strokovnim vodstvom, da se zgledajo 4. septembra ob 17. uri.

Vabljeni

Komisija za šolanje
ID Ilirija

Kaj bo z ljubljanskim streliščem?

Kaj bo z ljubljanskim streliščem? Ali bo kdaj končano? Ali bo moral kolektiv Strelske zveze Slovenije prezimiti v kontejnerjih?

Tako se vsak dan sprašujejo strelci in strelski delavci, še bolj pa štirilanski kolektiv SZS, ki posluje v zelo težkih razmerah in je še kako zainteresiran za to strelišče, od katerega tudi živi! Ne samo da ni prihodkov od strelišča, pa od poslovnih prostorov, tudi skladišče normalno ne posluje, seveda se morajo tudi vsa republiška strelska tekmovanja v vseh disciplinah in kategorijah ter v obeh strelskih programih — vršiti po raznih krajih Slovenije (Celje, Rečica, Predvor, Kranj, Postojna itd.).

Vse kaže, da je sredstev premalo, oz. prepočasno doteke in izvajalec del „SCT“ ne dela s takim tempom, kot sicer, če bi bila finančna konstrukcija znana in sredstva na razpolago. Res je, da je to za Ljubljano velik zalogaj posebno v sedanjih težkih razmerah, pravijo da je največja investicija v Ljubljani, vendar strelišče ni samo za strelce za strelski šport, morda so ga ti najmanj uporabljali, čeprav je v Ljubljani več kot 40 strelskih druženj, vendar razen Debeveca, ki je bil vsak dan na strelišču ni bilo videti veliko ljubljanskih strelcev na treningih.

Vsekakor bi morali biti koristniki strelišča, ti pa so: vse vojne pošte, vse srednje šole, Milica, TO, ZRVS, TOZD najbolj zainteresirani, da bi bilo strelišče čim prej končano, saj imajo

nekateri od teh velike stroške, za izvajanje programov (čeprav jih včasih nočejo priznati) nekateri pa teh programov sploh ne izvajajo, ker jih nimajo kje. Za primer, ko je SZS hotela izvesti prvenstvo Slovenije z vojaško puško se je ugotovilo, da nobena od gornjih organizacij nima urejenega strelišča, bodisi da nimajo rova, ali strelske linije.

Seveda najbolj pa je zainteresirana SZS, to je štirilanski kolektiv, ki tudi živi od strelišča in je zato pred leti prepisal objekt na Mestno strelsko zvezo Ljubljana, da bi se začelo z adaptacijo, rekonstrukcijo in modernizacijo strelišča, za katerega vemo, da je bilo takoj po osvoboditvi eno najlepših v Jugoslaviji, sedaj pa je bilo najbolj zastarelo in tudi varno ne. Zadnje državno prvenstvo je bilo v Ljubljani pred 11 leti, o kakšnih mednarodnih tekmah pa se sploh ni moglo razmišljati.

Kolektiv SZS tudi delno živi od strelišča, saj RZTK in TKS ne krije OD niti za enega zaposlenega, kaj še da bi krili druge fiksne stroške. Za druge republiške in pokrajinske strelske zveze vemo, da imajo vse zagantirano, tako da niso zainteresirani za nakup orožja, streliva in opreme, kot to vrši SZS že nekaj let. Tak status so si izborili že pred desetletji, in tako je tudi sedaj, čeprav pravijo, posebno v Hrvaški, da prihaja jo na naše.

Res je tudi, da so pri premostitvi letošnjih težav SZS priskočili na pomoč tako ZTKS in TKS pa tudi SCT, in JLA, verjetno bi bilo prav, da bi tudi drugi?

Ugotavlja se tudi, da tako kolektiv SZS in tudi drugi strokovni delavci so vse premalo informirani o tem, kakšno bo to strelišče, pa se sprašujejo, zakaj tako počasi vse skupaj gre, zakaj toliko novih prostorov, zakaj je moral pasti lep gozdiček pred parkiriščem oz. pred spomenikom NOB, čeprav se je pri podiranju stoletnih smrek ugotovilo, da so bile nekatere od teh votle. SZS bi morala biti več informirana o tem, kako tečejo dela pri strelišču; SZS je določila osebo, ki naj kontaktira s predstavnik MSZ LJ, z gradbenim odborom, to pa je Alojz Mikolič, trener Debeveca, predsednik STK pri SZS in zvezni selektor za pištole, torej najbolj primerna oseba, ki naj daje nasvete za strelišče, ugotavlja se, da to glavni projektant Mitevski ni, vsaj tako pravijo v SR Hrvaški. Upamo, da bo do zime, vsaj tako pravijo, postavljena nova streha, vgrajena nova okna v stari stavbi, urejena notranjost stare stavbe, tako da bi kolektiv SZS zimo lahko preživel izven kontejnerjev, in da bi bilo strelišče zgrajeno vsaj v letu 1990, da bi se lahko že izvajala vsa tekmovanja.

E. Progar

BRANKO JAGNJE

U R A R

Brilejeva ul. 2, Ljubljana

S E R V I S S E I K O U R

POPRAVLJAM VSE VRSTE UR
MENJAVAM BATERIJE
PRODAJAM NOVE URE
PRODAJAM KOVINSKE IN USNJENE PASOVE
TESTIRAM VODOODPORNE URE

Delovni čas: do 10. ure do 18. ure.

Se priporočam!

NARODOPISNO POPOTOVANJE

64. Spodnje Gameljne: Stoletnica Ravnikarjeve mame

Stoletniki so tudi danes redki pojav, čeprav se je življenjski standard v primerjavi s prejšnjimi desetletji, posebno še tistimi do zadnje vojne, kar nekajkrat izboljšal. No, tu pa tam včasih le najdemo koga, ki mu je uspelo prebroditi vse križe in težave, ter se povzpeli do zavidljive starosti, ki se jo zapiše z enico in dvema ničlami. Tisti, ki ste doma v vaseh pod Rašico že veste o kom bo govora, ostalim bralcem pa verjetno tudi ne bo odveč, če jim predstavimo eno najstarejših šišenskih občanek.

Mana Drešar je praznovala stoletnico. Na jesen življenja se je preselila v skromno hišico, ki tiči v bregu nad Spodnjimi Gameljmi in kjer se že od nekdaj po domače pravi „pri Ravnikarju“. Tu se zdaj, stanujoča pri hčerki Julki, spominja dolgih desetletij življenja, ki ji je prinašalo udarec za udarcem, a jo vendar pripeljalo do visokega jubileja, kakršnega doživi le malokdo.

Luč življenja je ugledala leta 1889 v Polju pri Vodcah, kjer je tudi preživela otroška leta. Teh se je živo spominja. Še danes pomni kako je kot šestletna deklica spleta kito za cekar, z izkopičkom pa kupila očetu to-

bak v bližnji gostilni, kako je potres leta 1895 podrli cerkev sv. Marije v Vodcah, spomni se svoje poti v repenjsko ljudsko šolo, davnih običajev, kako so ob svatbah fantje vozili „baliž“ in še bi lahko naštevali. Devetnajst let ji je bilo ko je podala roko v zakon Janezu Černivcu iz Vesce. „Prav fejš je bil“, se ga še danes spomni in pokaže sliko postavnega mladeniča z brki. Leta 1908 je bila njuna poroka, in takoj zatem sta se preselila v Šmartno potem pa nazaj v Polje. Prvi otrok je bil že na svetu, drugi pa še pod njenim srcem, ko se je mož, po poklicu krojač, odločil da odide v Ameriko. Marca 1910 je to zares tudi storil in nekaj mesec zatem se mu je rodil drugi sin. Ko je poleti poslal nekaj priloženega denarja je vse kazalo na najboljšo. Žal pa je bilo to vse kar je dobila od njega, kajti pozneje se ni več oglašil. Preselila

se je k teti v Dobrušo, vasico blizu Repenj, vmes pa je med prvo vojno delala v ljubljanski ljudski kuhinji. Tam je skrbela tudi za ranjence, ki so v našo prestolnico prihajali iz raznih bojišč. Leta 1919 se je mož ponovno oglašil s pismom, ter oznanil da je prevzel ameriško državljanstvo. Od tedaj se je za njim izgubila vsaka sled.

Da bi preživela družino se je ubadala s priložnostnimi deli. Po dolgih letih samevanja se je ponovno poročila z domačinom iz Dobruše, Francem Drešarjem. Imela sta pet otrok, vendar se je tudi v ta zakon prikradla nesreča. Med zadnjo vojno so ji moža ubili Nemci, sama pa je nekoč komaj rešila svoje življenje pred njihovo patroljo. Sin iz prvega zakona je zbolel in umrl pri šestindevsetih letih. Na Golnik, kjer se je zdravil, ga je hodila obiskovat kar peš. Tudi sama je bila velikokrat bolna a je vseeno vestno skrbela za svoj dom. „Prerajžala“ je Jugoslavijo po dolgem in počez ter po hišah prodajala puloverje, jopice, namizne prte in podobno blago. „Včasih mame po dva meseca ni bilo domov“ pripomni hčerka Julka, ki spremlja najin pogovor.

Ko pa so otroci odrasli in se je tudi njeno življenje prevesilo že v drugo polovico stoletja, je doživela nenavadno presenečenje. Prvi mož se je vrnil iz Amerike. Po dvaintridesetih letih odkar se nista videla, si je spet zaželel domačih krajev. Predlagal ji je naj bi zopet živila skupaj, vendar tega ni sprejela. Zato se je odselil v bližino Kranja, se znova poročil ter umrl že po nekaj letih.

Taka je bila življenjska pot Mane Drešar, Ravnikarjeve mame, iz Spodnjih Gamelj. „Težka leta so bila to in ne vem kaj me še drži pokonci“ pravi. Vendar je prav to trpljenje obrodilo bogate sadove. O tem bi največ povedali njeni otroci, vseh štirinajst vnukov, šestindvajset pravnukov ter trije prapravnuki. Skupaj z njimi ji tudi mi želimo „srečno“ v novem stoletju.

Andrej Mrak

Mana Drešar (takrat še Černivec) leta 1910 ko je ostala sama z otrokoma in danes.